

Natbevidstheden og paradiset I

af Martinus

To former for bevidsthed: dagsbevidsthed og natbevidsthed •

Alle levende væsener på det fysiske plan har to former for livsoplevelse. Den ene form for livsoplevelse er den, vi udtrykker som vor vågne "dagsbevidsthed". Den anden form for livsoplevelse er den, vi oplever, når vi sover på det fysiske plan eller på anden måde er bevidstløs. Denne udtrykker vi som vor natbevidsthed. Da disse to livsoplevelsesformer er særlig adskilte, således at væsenerne oplever dem hver for sig, og ikke i den vågne dagsbevidsthed kan huske oplevelserne fra natbevidstheden, opfatter man natbevidstheden som en bevidstløs tilstand. Vi udtrykker den hovedsageligt som det, vi kalder "søvn".

Da den fysiske organisme ikke kan fungere uafbrudt uden hvile, er det så viseligt indrettet, at den får denne hvile under søvnen, idet væsenets dagsbevidsthed da er overført til natbevidstheden og fungerer på det åndelige plan. Når væsenet er vågent dagsbevidst på det fysiske plan, er dets åndelige livsoplevelse så at sige en tillukket natbevidsthed. Væsenet har normalt ingen erindring om denne og kalder den derfor bevidstløshed.

Natbevidsthedens udvikling til at blive væsenets primære bevidsthed

Men væsenernes natbevidsthed er absolut ikke en bevidstløs tilstand. Den er beregnet til at blive lige så vågen som den fysiske dagsbevidsthed. Den er essensen af oplevelserne fra den fysiske dagsbevidsthed. Den dannes altså af væsenernes fysiske oplevelser. Og den er beregnet til at skulle udgøre den bevidsthed eller livsoplevelsesform, som skal fortsætte ud over væsenets fysiske organismes undergang eller den såkaldte "død". Igenem væsenets vågne fysiske dagsbevidsthedsoplevelser,

erfaringer og lidelser, onde og gode handlinger, visdom og forstand og frem for alt alkærligheden, bliver væsenets åndelige kapacitet til en sådan fuldkommenhed, at det kulminerer i kærlighedens og visdommens væremåde og dermed er i Guds billede efter hans lignelse. Væsenets natbevidsthed er altså dets begyndende åndelige bevidsthed, som igennem den fysiske, vågne dagsbevidstheds oplevelser får en sådan kapacitet, at væsenet i kraft af den kan blive så fuldkomment, at det til sidst ganske uden den fysiske organisme og tilstand kan leve i de allerhøjeste verdener, hvor kun kærligheden og visdommen kulminerer.

Væsenets fysiske kapacitet og dets åndelige oplevelsessevne

Væsenets fysiske tilstand og oplevelsessevne er altså bestemmende for kapaciteten af dets åndelige oplevelses-tilstand. *Da de jordiske mennesker endnu er ufærdige væsener, vil deres åndelige oplevelseskapacitet således være tilsvarende ufærdig. Når målet for væsenets ud-*

vikling er kulminerende næstekærlighed eller alkærlighed, er det ikke vanskeligt at se, at menneskene endnu ikke er færdige væsener. De lever i krige, sygdomme, sorger og lidelser af mange forskellige slags. Det er alle disse beviser på menneskenes ufærdige, menneskelige tilstand, der skal væk, og af hvilken grund væsenerne netop befinder sig i den fysiske verden. I samme grad, som menneskene er så ufærdige, er deres åndelige oplevelsessevne tilsvarende ufærdig eller ufuldkommen.

Natbevidstheden er hjemstedet for væsenernes oplevelse af den højeste tilværelsesform eller det højeste lys. Paradiset

Dette at væsenet ikke er færdigudviklet forhindrer ikke, at dets åndelige oplevelse under søvnen er beregnet til at være en lysets tilstand, medens menneskene endnu er inhumane, onde og dræbende, ja, endnu ligefrem har det dræbende princip som en livsbetingelse og dermed som ►

god moral. Denne moral har ligefrem været de meget primitive menneskers vej til deres højeste paradys. Vi har historien om den nordiske gudelære og denne læres højeste paradys "Valhal". Her var lyksaligheden dette, at være sejrherre over alle sine fjender og her svælge i flæsk og mjød og have skønne kvinder, "Valkyrier" til sin fornøjelse. Det var kun de stærkeste krigere og

dræbere, der kom i dette paradys. Alle de andre væsener, som ikke var så dræbende og måske ligefrem havde afsky for dette, kom til et slags datidens "helvede". Man troede, at disse væsener her sygnede hen i kedsomhed og lediggang. Man forstod således ikke, at disse væsener også kom i et paradys, der passede for dem, og hvor de var lykkelige ved ikke at skulle dræbe. Og der var de,

til de atter skulle fødes på det fysiske plan. Hvordan skulle vel nogen anden livsoplevelsestilstand end netop den dræbende, som var de dræbende væseners ideal og hobby, kunne være paradys for disse væsener? – Tanker, oplevelser og erfaringer, de aldrig havde oplevet og således var totalt uvidende om, ville jo umuligt kunne komme til udfoldelse i deres åndelige oplevelsestilstand eller natbevidsthed. **Noget mennesket aldrig har oplevet og derfor er totalt uvidende om, ja ville have stærk antipati imod, hvis det kom i berøring med dette ukendtes tankearter, moral og levevis, kan umuligt komme til at virke som paradys for et sådant væsen.** En oplevelsestilstand, der skal være et paradys for et væsen, må være en oplevelsestilstand, der for væsenet er dets livslust, glæde og hobby. – Hvordan skulle et kristent paradys, hvor næstekærlighed er den højeste og lykkeligste livsoplevelsestilstand, og hvor man føler lede ved at dræbe og myrde, lede ved al krigstilstand, al intolerance, hovmod og undertrykkelse af andre mennesker, være et paradys for væsener med modsat livsform? Vi ser, at Helheim var således ikke noget helvede for de ikke-dræbende væsener, men et paradys, da dette netop var, hvad der var moral for disse væsener.

Paradiset begynder at opleves mellem hvert fysisk jordliv

Paradiset er således ikke bare endemålet med Guds store skabelsesplan med mennesket, noget det kun skal opleve, når det er blevet det færdige menneske i Guds billede efter hans lignelse. Det er en glædens livsoplevelse, det skal have adgang til igennem hele den fysiske livsoplevelsesproces. Med denne adgang er der skabt mulighed for, hver gang væsenet befinder sig i den åndelige tilværelse imellem dets fysiske inkarnationer, og ligeledes hver gang det får sin normale nattesøvn, ganske uafhængigt af hvilket trin i udviklingen det så end måtte være på. **Paradiset er altid tilpasset det udviklingstrin, som væsenet i den givne situation befinder sig på.**

Den fysiske dagsbevidstheds begyndelse (planteriget)

Hvordan går det til, at de åndelige verdener kan være paradys for alle levende væsener? – Det går til på den måde, at Guds skabelsesproces, der befordre skabelsen af det levende væsens bevidsthed fra minerallivsform til det færdige menneskes livsform, forekommer i en gradvis stigende fuldkommengørelse af livsoplevelsesevnen.

Da minerallivets ånd eller bevidsthed er på det åndelige plan, eftersom det endnu ikke har fysisk dagsbevidsthed, er det således permanent i paradiset. Plantelivsformen er også hovedsagelig kun på det åndelige plan, idet dens eneste fysiske oplevelsesevne er "anelseevnen". Den øvrige del af dens bevidsthed er i paradiset eller på det åndelige plan. Vi kommer herefter til dyrene, som jo har fået udviklet de fysiske sanser og derfor lever i fysisk oplevelse. Disse dyrets fysiske oplevelser giver også dyrene en slags paradysisk eller en for hver dyreart særligt tilpasset åndelig oplevelse mellem dyrets fysiske inkarnationer eller liv. Og her begynder det jordiske menneskes tilværelse, idet det ufærdige jordiske menneske kun er et fremskredent dyr.

Væsenets fysiske og åndelige liv

Det jordiske menneske har efterhånden fået udviklet sin mentalitet eller bevidsthed og formet den i en registreret tankeverden, hvis detaljer er navngivne ved tale, ord og tekst. Disse detaljer udgør væsenets viden og erfaringer, formet i åndelige kopier af de fysiske oplevelser og begivenheder. Disse åndelige kopier eller billeder af væsenets fysiske oplevelser er væsenets vågne fysiske dagsbevidsthed eller tankeverden. **Denne fysiske syns-, lyd-, farve- og billedverden udgør altså væsenets samlede fysiske sanseresultat. Det overføres til væsenets natbevidsthed eller åndelige tilstand igennem dets fysiske hjerne, ligesom det på samme måde kan befordre denne sin indre sanseverden til den fysiske hjerne og her igennem den fysiske organisme tilkendegive den for andre fysiske væsener.** Væsenets natbevidsthed bliver altså til af dets dagsbevidste oplevelser på det fysiske plan, ligesom dets meddelelser igennem dets fysiske tale og øvrige manifestationer er resultatet af dets fysiske oplevelser omsat til tanke og dagsbevidsthed. Væsenets åndelige udvikling sker altså ved en vekselvirkning mellem væsenets fysiske og åndelige struktur og tilstand. Og denne vekselvirkning forekommer således, at den åndelige tilstand bliver en hviletstand over for den fysiske tilstand, som er en arbejdstilstand. Denne vekselvirkning sker altså i kraft af reinkarnationen, der betinger, at væsenet skiftevis har et fysisk liv og et åndeligt liv. ■

Del II fortsætter på side 20.